

paakommende Tilfælde i Stridigheder af denne Art vilde benytte Voldgift, saavidt Omstændighederne tillader det.

I Modsætning hertil forpligter Forbundsmedlemmerne sig i Pagtens Art. 12 udtrykkelig til, at de, dersom der mellem dem skulde rejse sig nogen Strid, der kan føre til et Brud, skal gøre Sagen til Genstand enten for Voldgift eller for en Undersøgelse af Raadet. Og med Hensyn til Stridigheder, der ikke kan antages at ville føre til et Brud, men som Medlemmerne dog anser for egnede til at underkastes Voldgift, og som ikke kan blive tilfredsstillende ordnet ad diplomatisk Vej, gaar Staterne ifølge Art. 13, 1. Stk. ind paa, at devil gøre dem som Helhed til Genstand for Voldgift. Endvidere erklæres Stridigheder om Fortolkningen af en Traktat, om noget Spørgsmaal angaaende Folkeretten, om Tilstedeværelsen af nogen Kendsgerning, som, i Fald den bestod, vilde udgøre et Brud af nogen mellemfolkelig Forpligtelse, eller om Omfanget og Arten af den Erstatning, der skal ydes for noget saadant Brud, udtrykkeligt at høre til dem, der i Almindelighed er egnet til at gøres til Genstand for Voldgift.

Forøvrigt afskærer Forbundspagten ingenlunde andre Midler til fredelig Bilæggelse af mellemfolkelige Tvistigheder, saaledes heller ikke Forligsraad af den Type, der omtales i den danske Komité's foreløbige Beretning af Februar 1919 i det foreløbige Udkasts 4. Del, men som Forbundspagten iøvrigt ikke udtrykkeligt nævner.

I denne Forbindelse maa det endvidere fremhæves, at Forbundspagten ingenlunde ophæver den første Haagerkonvention om fredelig Bilæggelse af internationale Stridigheder, hvis forskellige Institutioner følgende maa antages ogsaa i Fremtiden at staa aabne for Staterne.

Regler om den paa Haagerkonferencen planlagte, men ikke gennemførte faste mellemfolkelige Domstol har Forbundspagten ikke gennemført. Derimod foreskriver Art. 14, at Raadet skal udarbejde og forelægge

Forbundsmedlemmerne til Antagelse *For*slag angaaende Oprettelsen af en fast Domstol for mellemfolkelig Retspleje. I denne Anledning og under Hensyn til, at Folkeforbundets Organisationskomité under sit Møde i Paris den 9. Juni 1919 udtalte, at det vilde være af Vigtighed, at Forbundet snarest muligt blev underrettet om forskellige Spørgsmaal, hvoriblandt maatte antages at være sigtet ogsaa til Forslag af denne Art, har den danske Komité, efter en Række Drøftelser med de i Norge og Sverige nedsatte tilsvarende Komitéer, udarbejdet et Udkast til en saadan fast mellemfolkelig Domstol med tilhørende Bemærkninger, der i dansk Oversættelse vedlægges som **Bilag 7**. Dette Udkast er af Komitéen med en Beretning af 24. Oktober 1919 tilstillet Udenrigsministeriet, der har foranlediget samme tilstillet forskellige fremmede Regeringer og Folkeforbundets Generalsekretariat.

Mest indgaaende behandler Forbundspagten en hel ny Form for Behandling af mellemfolkelige Tvistigheder, nemlig deres Henskyden til Forbundets Raad eller Delegeretforsamling, saaledes som det nærmere er fastsat i Art. 15.

9. Forpligtelse til ikke at gribe til Vaaben.

Lige saa lidt som obligatorisk Voldgift anerkender Forbundspagten en Forpligtelse for Staterne til under ingen Omstændigheder at gribe til Vaaben eller at begynde Krig. De Begrænsninger i Retten til Krigsførelse, som foreskrives, er sat i nøje Forbindelse med Løsningen af mellemfolkelige Tvistigheder gennem de i Forbundspagten omhandlede Organer. Medens Haagerkonventionens Art. 37, 2. Stk., nøjes med at fastslaa, at Tilflugt til Voldgift medfører Forpligtelse til redeligt at underkaste sig Kendelsen, foreskriver Forbundspagtens Art. 13, 4. Stk., ikke blot, at Forbundets Medlemmer gaar ind paa i god Tro at ville udføre enhver Kendelse, som maatte blive afsagt, men ogsaa den positive Forpligtelse for Staterne til ikke at